

Sygn. akt VIII C 1412/16

WYROK CZĘŚCIOWY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie sprawy

z powództwa Miasta Ł.- (...) (poprzednio (...) W.- (...))

przeciwko R. T. i A. T. (1)

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanych od nakazu zapłaty wydanego w dniu 27 października 2009 r. w sprawie VII Nc 5496/09

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych R. T. i A. T. (1) solidarnie kwotę 1.217 zł. (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1412/16

UZASADNIENIE

W dniu 30 września 2009 roku powód Miasto Ł. reprezentowane przez (...) W.- (...) (obecnie Miasto Ł.- (...) w Ł.), reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanym A. P., R. T. i A. T. (1) powództwo o zapłatę solidarnie kwoty 5.924,97 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż pozwana A. P. na podstawie umowy najmu z dnia 28 lipca 1995 roku została najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...). W dniu wniesienia pozwu lokal zajmowali pozwani R. T. i A. T. (1). Natomiast pozwana opuściła lokal mieszkalny około rok przed wniesieniem pozwu. Zgodnie z postanowieniami umowy pozwani zobowiązani byli do uiszczania czynszu. Pozwani nie wywiązywali się z tego obowiązku, wskutek czego na dzień 31 sierpnia 2009 roku po stronie pozwanych powstało zadłużenie w kwocie 5.924,97 zł, w tym 652,68 zł. z tytułu odsetek.

(pozew k. 2-4)

W dniu 27 października 2009 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanym nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 5496/09), którym zasądził dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 15)

Odpisy nakazu zapłaty, o którym mowa wyżej, zostały doręczone pozwanym R. T. i A. T. (1) na adres lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Z uwagi na to, że pozwani w czasie doręczenia odpisów nakazu zapłaty zamieszkiwali pod innym adresem, postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2016 roku Sąd uchylił zarządzenie z dnia 24 listopada 2009 roku o stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty oraz uchylił postanowienie o nadaniu nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności. Ponadto Sąd odrzucił wniosek R. T. i A. T. (1) o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu uznając, że pozwani nie uchybili terminowi do złożenia środka zaskarżenia. Jednocześnie Sąd przyjął sprzeciw pozwanych R. T. i A. T. (1).

(przesyłki zawierające odpisy nakazu zapłaty k. 17 i 21, postanowienie k. 96, zarządzenie k. 97)

W złożonym sprzeciwie pozwani R. T. i A. T. (1), reprezentowani przez pełnomocnika będącego adwokatem, zaskarżyli nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwani podnieśli zarzut niezamieszkiwania w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w Ł. przy ul. (...) i zarzut przedawnienia roszczenia. R. T. i A. T. (1) zakwestionowali wysokość dochodzonego roszczenia, podnosząc, że strona powodowa nie udowodniła jego wysokości. Ponadto strona pozwana wskazała, że brak jest odpowiedzialności po stronie A. T. (1) za opłaty związane z najmem przedmiotowego lokalu mieszkalnego przed dniem 30 marca 2007 r., kiedy to wymieniony pozwany osiągnął pełnoletniość.

(sprzeciw k. 33- 34)

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, uznając podniesione zarzuty za chybione. W ocenie pełnomocnika powoda złożone dowody w wystarczający sposób potwierdzają, że pozwani R. T. i A. T. (1) zajmowali przedmiotowy lokal do sierpnia 2009 r. W zakresie zarzutu przedawnienia roszczenia strona powodowa argumentowała jego niezasadność twierdząc, że nieoznaczone wpłaty pozwanych były zaliczane zgodnie z art. 451 § 3 kc.

(pismo procesowe powoda k. 103- 107)

Na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2017 roku pełnomocnik powoda nie stawił się, natomiast pełnomocnik pozwanych wniósł o oddalenie powództwa.

(protokół rozprawy k. 207- 209)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lipca 1995 roku pozwana A. T. (2) zawarła z Gminą Ł. –reprezentowaną przez (...) W.- (...), umowę najmu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...). Przedmiotowa umowa, zawarta na czas nieoznaczony, upoważniała najemcę do korzystania z tego lokalu w zamian za opłacanie czynszu oraz opłat za świadczenia związane z jego eksploatacją. Na dzień zawarcia umowy opłaty te wynosiły łącznie 37,24 zł miesięcznie i podlegały zapłacie z góry do 10-go dnia każdego miesiąca. Za zapłatę czynszu solidarnie z najemcą odpowiedzialne były osoby pełnoletnie stale zamieszkałe w lokalu.

(umowa o najem lokalu mieszkalnego k. 8-9)

Pismem z dnia 20 września 2007 roku powód wezwał A. P. i R. T. do spłaty zadłużenia przedmiotowego lokalu.

(wezwanie k. 116)

Wyrokiem z dnia 15 maja 2008 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi przywrócił A. P. posiadanie lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) w ten sposób, że zobowiązał R. T. do wydania A. P. wszystkich kluczy od zamków założonych na drzwi wejściowe do wymienionego lokalu mieszkalnego.

(kserokopia wyroku k. 35)

W dniu 4 listopada 2008 r. administrator J. B. (1) przyszedł do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...). W rozmowie z lokatorką zajmującą lokal nr (...) J. B. (1) dowiedział się, że R. T. zajmuje przedmiotowy lokal wraz z synem. Identycznych ustaleń J. B. (2) dokonał podczas wizyty w dniu 12 maja 2008 r.

(zeznania świadka J. B. (1) k. 207 v., notatka k. 114, wywiad środowiskowy k. 117)

W dniu 29 stycznia 2009 r. R. T. został przesłuchany w charakterze strony w sprawie dotyczącej A. P..

(protokół przesłuchania k. 130)

W dniu 29 maja 2009 r. R. T. pozostawił w kancelarii komornika sądowego J. Z. 3 klucze do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...).

(protokół k. 36)

Wyrokiem zaocznym z dnia 17 grudnia 2009 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi nakazał A. P., R. T., A. T. (1) i D. T. opróżnienie lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...).

(kserokopia wyroku k. 120)

Podczas wizyty w dniu 26 października 2011 r. J. B. (1) dowiedział się od lokatorki zajmującej lokal nr (...), że od około roku czasu nikt nie przebywa lokalu mieszkalnym numer (...) położonym w Ł. przy ulicy (...).

(zeznania świadka J. B. (1) k. 207 v.- 208, notatka k. 184)

Decyzją z dnia 23 marca 2012 r. Prezydent Miasta Ł. orzekł o wymeldowaniu R. T. i A. T. (1) z lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...).

(decyzja k. 135)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości,

co do prawidłowości i rzetelności sporządzenia, a także na podstawie zeznań świadka J. B. (1).

Natomiast Sąd nie dał wiary zeznaniom R. T., w których podał, że w lokalu mieszkalnym numer (...) położonym w Ł. przy ulicy (...), zamieszkiwał tylko do 2008 r. Powyższe twierdzenie pozwanej stoi w sprzeczności z następującymi dokumentami przedstawionymi przez stronę powodową, potwierdzonymi zeznaniami świadka J. B. (1). Z notatki sporządzonej przez administratora J. B. (1), znajdującej się na karcie 114 wynika, że z rozmowy przeprowadzonej w dniu 4 listopada 2008 r. z lokatorką zajmującą lokal nr (...) świadek uzyskał informację, iż R. T. i A. T. (1) zajmowali przedmiotowy lokal. Identycznych ustaleń J. B. (2) dokonał podczas wcześniejszej wizyty w dniu 12 maja 2008 r. Z kolei w dniu 29 stycznia 2009 r. R. T. został przesłuchany w sprawie dotyczącej A. P.. Podczas tego przesłuchania R. T. wskazał, że A. P. nie zamieszkuje w przedmiotowym lokalu, a zadłużenie z tytułu opłat czynszowych rozpoczęło się od grudnia 2006 r. Podkreślenia wymaga w ocenie Sądu fakt, że R. T. podczas przesłuchania nie wskazał, że również on nie zamieszkuje w przedmiotowym lokalu. Co prawda postępowanie dotyczyło A. P., jednak podczas przesłuchania poruszono temat zadłużenia lokalu, zatem bez wątpienia R. T. powinien wówczas poinformować, że również on nie zajmuje już lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...). Złożone na rozprawie zeznania R. T. wyjaśniające powyższą okoliczność, w związku z powyższymi rozważaniami, nie zasługują na wiarygodność. Dodatkowo w oświadczeniu złożonym w dniu 31 stycznia 2012 r. (k. 151) A. P. podała, że R. T. i A. T. (1) nie przebywają w przedmiotowym lokalu od około 2 lat. Z kolei w dniu 26 października 2011 r. J. B. (1) stwierdził, że od około roku czasu nikt nie przebywa w lokalu mieszkalnym numer (...) położonym w Ł. przy ulicy (...).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w stosunku do pozwanych R. T. i A. T. (1), jako niezasadne zasługiwało na oddalenie w całości.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że Gmina Ł. zawarła z A. P. umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), zgodnie z którą, oddał najemcy wskazany lokal do używania, zaś A. P. obowiązana była do uiszczania na rzecz wynajmującego czynszu oraz opłat eksploatacyjnych. Strona powodowa spełniła swoje zobowiązanie i wydała lokal najemcy, tym samym po stronie najemcy powstał obowiązek uiszczenia opłat, o których mowa wyżej. Obowiązek ten obciążał przy tym również pozwanych R. T. i A. T. (1), którzy zamieszkiwali w przedmiotowym lokalu.

Przede wszystkim na uwagę zasługuje podniesiony przez pozwanych zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia. Powód poza dokumentem znajdującym się na karcie 13 akt sprawy, zatytułowanym stan finansowy konta, nie przedstawił żadnych innych dokumentów potwierdzających wysokość zadłużenia pozwanych. Co więcej strona powodowa zdawała sobie sprawę ze spoczywającego na niej w tym zakresie ciężaru dowodowego, skoro w piśmie z dnia 6 czerwca 2016 r. pełnomocnik powoda zobowiązywał się do złożenia najpóźniej na terminie rozprawy, pozostałych dokumentów, w tym w szczególności wydruków konta lokalu. Ponadto, pomimo, że z treści wspomnianego pisma wynikało, że dochodzone roszczenie obejmuje również lata 2006, 2007 i 2008, załączony do pozwu stan finansowy konta dotyczył wyłącznie 2009 r. Zatem nie ulega wątpliwości, że strona powodowa nie udowodniła wysokości dochodzonego roszczenia. Tym bardziej, że pozwani do sprzeciwu od nakazu zapłaty dołączyli dowody wpłat z tytułu czynszu, które znajdują się na kartach 42- 55.

Tymczasem zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Stosownie do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Ponadto w ocenie Sądu na uwzględnienie zasługuje kolejny zarzut strony pozwanej o braku odpowiedzialności po stronie A. T. (1) za opłaty związane z najmem przedmiotowego lokalu mieszkalnego przed dniem 30 marca 2007 r. A. T. (1) nie był stroną umowy najmu, zatem podstawę jego odpowiedzialności z tytułu roszczeń objętych pozwem może stanowić wyłącznie art. 688¹ par. 1 kc zgodnie z którym za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie. Skoro A. T. (1) osiągnął pełnoletniość w dniu 30 marca 2017 r., to za należności związane z najmem przedmiotowego lokalu mieszkalnego powstałe przed tą datą, pozwany odpowiedzialności nie ponosi.

Oceniając podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia roszczenia objętego przedmiotowym powództwem na wstępie należy zauważyć, że strona powodowa nie wskazała za jaki okres dochodzi od pozwanych zapłaty. Z uzasadnienia pozwu wynika jedynie, że roszczenie objęte powództwem dotyczy okresu do dnia 31 sierpnia 2009 r., skoro na ten dzień powód wskazał wysokość zadłużenia. Do pozwu załączono stan konta finansowego, który znajduje się na karcie 13, ale wymieniony dokument dotyczy wyłącznie 2009 r. Treść pisma pełnomocnika powoda z 6 czerwca 2016 r., znajdującego się na kartach 103- 107 wskazuje, że strona powodowa dochodzi zapłaty za lata 2006, 2007 i 2008.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku „o zmianie ustawy- kodeks cywilny - Dz. U. Nr 55, poz. 321) Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie). Wcześniej Sąd był zobligowany badać z urzędu, czy roszczenie będące przedmiotem postępowania sądowego nie jest przedawnione.

Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególnie inaczej nie stanowi, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W przedmiotowej sprawie zastosowanie będzie miał trzyletni termin przedawnienia roszczeń, jako że roszczenie objęte żądaniem powoda (tj. roszczenie zapłaty czynszu najmu) jest niewątpliwie roszczeniem o świadczenie okresowe, polega ono bowiem na przekazywaniu określonej kwoty pieniężnej w oznaczonych odstępach czasu (por. wyrok SN z dnia 7.01.2009 r., II CSK 409/08, LEX nr 523607).

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123§ pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123§1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. W niniejszej sprawie czynsz najmu (wraz z dodatkowymi opłatami) podlegał zapłacie z góry do dnia 10-ego każdego miesiąca, zgodnie umową najmu. W konsekwencji uznać należy, że termin wymagalności biegł odrębnie dla każdego miesięcznego czynszu.

Powód wystąpił z powództwem w dniu 30 września 2009 roku. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, nie ulega wątpliwości, że należności z tytułu opłat za przedmiotowy lokal za okres do września 2006 r. włącznie, uległy przedawnieniu. W konsekwencji należałoby również uznać za przedawnioną należność w zakresie skapitalizowanych odsetek. Bezsparnie bowiem roszczenie z tytułu odsetek przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. m.in. wyrok SA w Warszawie, I ACa 1156/10, LEX nr 1120058; wyrok SA w Poznaniu z dnia 24.01.2006 r., I ACa 795/05, LEX nr 186529; wyrok SN z dnia 24.05.2005 r., V CK 655/04, LEX nr 152449; uchwała SN w składzie 7 sędziów z dnia 26.01.2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149). Co prawda strona powodowa podniosła, że nieoznaczone wpłaty pozwanych były zaliczane zgodnie z art. 451 § 3 kc., czyli na poczet długu najdawniej wymagalnego. Jednak, jak już była o tym mowa powyżej, powód nie przedstawił żadnego wyliczenia wysokości zobowiązania pozwanych, zatem twierdzenia strony powodowej również w tym zakresie należy uznać za nieudowodnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w stosunku do pozwanych R. T. i A. T. (1). Uwzględnienie powyższych zarzutów zwalniało Sąd od dokładnego ustalania momentu opuszczenia przez pozwanych przedmiotowego lokalu.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Ponieważ żądanie powoda zostało oddalone w całości to pozwany należy się zwrot niezbędnych kosztów poniesionych w celu obrony ich słusznych praw (art. 98 § 3 k.p.c.). Koszty poniesione przez pozwanych wyniosły 1.217 zł i obejmowały koszty zastępstwa adwokata w kwocie 1.200 zł. (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) oraz 17 zł. tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.